

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio quarta. Vtrum pueri fuissent nati perfecti secundum corpus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

Ad secundam dicendum q̄ generatio feminæ occa-
sionata est quando euenit ex defectu caloris naturalis in
feminæ, & solum respectu nature particularis non vniuer-
salis, & hoc non fuisse in statu innocentie: quando autē
euenit reliquis duobus modis supra notatis, non est occa-
sionata, sed intentā.

QVÆSTIO QVARTA.

Vtrum in statu innocentie pueri fuissent
nati perfecti secundum corpus.

Thom. I. q. 99. ar. 1.

QVARTO queritur, vtrum pueri fuissent nati
perfecti secundum corpus. Videtur quod sic,
quia August. dicit de baptismo paruulorum lib. primo, q̄
infirmas corporis attestat infirmitati mentis, sed tunc
non fuisset aliqua infirmitas mentis, ergo nec corporis.

2. Item principium & finis correspondent, sed tunc
non fuisset aliquis corporalis defectus pertinens ad finē
vitæ, puta senectus vel a liquid tale, ergo nec aliquis defe-
ctus pertinens ad pueritiam: fuissent igitur mox nati
perfecti secundum corpus.

3. IN CONTRARIUM est, quia quædam perfe-
ctio corporalis est perfecta quantitas, sed illam non ha-
buissent pueri in sua natiuitate, quia vterus matris non
sufficeret, ergo neq̄ alius.

4. **R**ESPONSIO. Perfectio corporalis est duplex:
vna secundum quantitatem, secundum quā dicimus adultū
perfectum esse, sed non paruulum. Alia est secundum qua-
litatem, secundum quā dicimus illum esse perfectum, cuius
membra possunt sufficere in operationes sibi deputatas
& secundum vtramq̄; harum perfectionū potest aliquid
dici perfectum, vel simpliciter quantum congruit speciei,
vel supposito in tali specie, vel quo ad tempus quantum con-
gruit non simpliciter, sed pro tali tempore. Hoc supposito
dicendum quod pueri nati non fuissent simpliciter perfe-
cti secundum corpus quantum cōgruebat speciei, vel sup-
posito, fuissent tamen perfecti quantum congruebat pro
illo tempore. Primum patet dupliciter. Primum, quia ubi
est eadem natura, idem q̄ modus acquirendi naturam, ibi
est idem modus naturalis perueniendi ad perfectionem
nature: sed in statu innocentie & in hoc nostro fuisset,
& fuit eadem natura & idē modus acquirendi eam (quia
per generationem, quæ est per commixtionem feminum
& sexuum, vt visum fuit supra) ergo fuisset idem modus
perueniendi ad perfectionem nature, modo autem pueri
non statim atq̄ nati sunt habent perfectionem corporis,
sed eam processu temporis acquirunt, ergo &c. Secundo
quia iudicandum est de conditione natorum secundum
conditionem status, sed in illo statu licet non habuissent
terminum vitæ, habuissent tamē vitæ initium, ergo simi-
liter licet non habuissent defectus inducentes vitæ termi-
num, vt sunt senectus & agridudines, habuissent tamen
defectus concomitantes vitæ initium, vt sunt imperfecta
quantitas, & ineptitudo membrorum ad perfectas opera-
tiones.

5. Secundum principale patet, quia defectus perfectio-
nis congruentis pro tempore, iam habet rationem mali,
vel prouenit ex errore nature: sed in statu innocentie ni-
hil fuisset habens rationem mali, neq̄ fuisset aliquis error
nature, ergo &c.

6. Ad primum argumentum dicendum est q̄ infirmis-
tas corporis in pueris duo complectitur, defectum vsus
membrorum, & hoc congruit infirmitati mentis, quæ est
carentia scientiæ, virtutis perfectæ, quæ infirmitas in pri-
mo statu fuisset in pueris: complectitur etiā quandam pec-
nam in fletu & esurie, & hæc secuta est ex culpa, nec fuisset
in statu innocentie, & de hac loquitur Aug. vt per ea
patet quæ præmittitur, q̄ pueri iacentibus iuxta se mam-
mis, magis possunt esurientes flere quam fugere.

7. Ad secundum patet solutio ex dictis. In statu enim
innotentie fuisset homo generatus, sed nō corruptus. Et
ideo potuit habere defectus pueriles qui sequitur gene-
rationem, sed nō seniles qui ordinantur ad corruptionē.

QVÆSTIO QVINTA.

Vtrum filij in statu innocentie fuissent nati
in iustitia originali.

Thom. I. q. 100. ar. 1.

QVINTO queritur, vtrum fuissent nati in iustitia ori-
ginali. Videtur quod nō, quia iustitia originalis
videtur fuisse per gratiam: quia nō potuit amitti nisi per
culpam: sed grana non est per transfusionē a parente in
prolem, sed est a Deo per infusionem, ergo &c.

2. Item Hugo de S. Victore dicit q̄ homo ante pecca-
tum genuisset quidē filios sine peccato, sed nō patrem in
iustitia heredes, & sic idem quod prius.

3. IN CONTRARIUM est, quia secundū Ansel-
mum, qualis ipse fuit, tales filios genuisset: sed Adā iusti-
tiam originalem simul & gratiā habuit, ergo vtramq̄ pue-
ri geniti habuissent.

4. **R**ESPONSIO. Originalis iustitia accipitur du-
pliciter. Vno modo largē, prout comprehendit rectitudi-
nem voluntatis ad deum, & debitā subiectionē corporis,
& virtū sensitiuarū ad animā, siue ad rationē. Alio modo
accipitur magis stricte: videlicet pro sola subiectione cor-
poris ad animā, & debito ordine virtuum sensitiuarum ad
rationē: rectitudo enim voluntatis ad Deū in qua consistit
meritū hominis, quod est cū gratiā, magis pertinet ad ius-
titiā gratuitam, q̄ ad originalem. Et fuit in primo homi-
ne quasi radix originalis iustitiæ, ex eo enim q̄ ei inerat
rectitudo voluntatis ad Deum, inerat etiā ipsi debita sub-
iectio corporis ad animā, & virtuum sensitiuarū ad ratio-
nem: vnde amissa prima rectitudine, amissa fuit & secun-
da tanquam ex ea dependens.

5. Hoc supposito videnda sunt tria. Primum est, an in sta-
tu innocentie pueri fuissent nati in iustitia originali trans-
fusa. Secundū est, an fuissent nati cū iustitia gratuita. Ter-
tium est, vtrum fuissent confirmati in vtraq̄, an non.

6. Quantum ad primum dicunt quidā q̄ pueri fuissent
nati in iustitia originali transfusa, quod probant sic: ois
proprietas corporalis cōsequens totā speciem transfundi-
tur a parente in prolem, sed iustitia originalis erat huius
modi, ergo &c. Maior patet, quia proprietas consequens
speciem si non sit corporalis, non oportet q̄ transfunda-
tur: sed quandoq̄ infunditur vel cōmunicatur, sicut patet
de intellectu qui est potentia animæ, consequens tamē to-
tā speciem humanā, ipsum enim nō transfundunt, nec
generant parentes. Item si sit corporalis, sed non conse-
quens totā speciem, nō necessario transfunditur. Non
enim semper leprosus generat leprosum, sed accidit: sed
proprietas corporalis consequens totā speciem transfundi-
ditur. Minor patet, quia iustitia originalis fuit subiectio
corporis respectu animæ, & obedientia virtuum inferiorū
ad rationem, & ita fuit proprietas corporalis, fuit etiā
cōmunis toti speciei: quia fuit collata a deo pro se & toti
posteritati, cuius signū est quia eius oppositū scilicet pec-
catum originale redundat in omnes, ideo &c.

7. Sed illud non valet: quia proprietas corporalis etiā
totā speciem concomitans non transfunditur si sit me-
re donum dei, & nō proprietas naturalis, quia donū Dei
nō est ex transfusione nature: sed iustitia originalis quan-
uis esset conditio corporalis, erat tamen mere donū dei,
& non proprietas naturalis: alioquin mansisset post pec-
catum, sicut natura mansit cum suis naturalibus proprie-
tatibus, ergo iustitia originalis non fuisset transfusa a pa-
rente in prolem, sed fuisset proli a deo infusa, sicut paren-
tibus fuit a Deo gratis collata.

8. Quantum ad secundum dicendum q̄ pueri fuissent
nati cum iustitia gratuita, non quidē transfusa per origi-
nem, sed a Deo gratis infusa. Quod enim nō fuisset trans-
fusa per originem, patet: quia non potest esse conditio na-
turalis vt cum natura transfundatur, sed semper do-
num dei est (vt ipsum nomen sonat) fuisset tamen omni-
bus infusa, quia effectus non ponitur: nisi posita sua cau-
sa conseruatiua, sed iustitia gratuita fuit causa conseruati-
ua iustitiæ originalis: ex rectitudine enim voluntatis ad
deum in qua consistebat iustitia gratuita, emanabat recti-
tudo virtuum sensitiuarū inferiorum ad rationem, in qua
consistebat originalis iustitia, ergo &c.

9. Tertium patet, quia effectus non est potior sua
causa: sed filij cōparantur ad patres, vt effectus ad causā:
ergo cū patres quādiu genuissent filios, nō fuissent cōfir-
mati quin potuissent peccare, & vtramq̄ iustitiam amitte-
re, fortiori ratione nec filij. Quod autē patres quādiu

X 5 genu

q. 1 huius
dist.